

GREER HENDRICKS
& SARAH PEKKANEN

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΤΟΥ *Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ*

ΑΝΩΝΥΜΗ

#52

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Παλμύρα Ισχυριδου

ΜΕΡΟΣ

ΠΡΩΤΟ

Πρόσκληση: Ζητούνται γυναίκες ηλικίας από 18 ως 32 ετών για να συμμετάσχουν σε έρευνα με θέμα τις ηθικές αξίες και την ηθική, την οποία διεξάγει επιφανής ψυχίατρος της Πόλης της Νέας Υόρκης έναντι γενναιόδωρης αμοιβής. Θα διασφαλιστεί η προστασία της ανωνυμίας των συμμετεχουσών. Για περισσότερες λεπτομέρειες επικοινωνήστε τηλεφωνικά.

Εύκολα κρίνει κανείς τις επιλογές των άλλων. Τη μητέρα που σέρνει ένα καρότσι του σουπερμάρκετ τίγκα στα παιδικά δημητριακά και στα μπισκότα Oreο με διπλή γέμιση και βάζει τις φωνές στο παιδί της. Τον οδηγό ενός ακριβού ανοιχτού αυτοκινήτου που μπαίνει σφήνα μπροστά από ένα πιο αργό όχημα. Τη γυναίκα στην ήσυχη καφετέρια που φλυαρεί ακατάπαυστα στο κινητό της. Τον σύζυγο που απατάει τη γυναίκα του.

Αν όμως ξέρατε ότι η μητέρα είχε απολυθεί εκείνη τη μέρα;

Αν ο οδηγός είχε υποσχεθεί στον γιο του ότι θα πήγαινε να τον δει στη θεατρική παράσταση του σχολείου, αλλά το αφεντικό του τον είχε πείσει να παραστεί σε μια σύσκεψη της τελευταίας στιγμής;

Αν η γυναίκα στην καφετέρια είχε λάβει μόλις ένα τηλεφώνημα από τον έρωτα της ζωής της, έναν άντρα που της είχε ραγίσει την καρδιά;

Κι αν η απατημένη γυναίκα συστηματικά απέκρουε τα χάρδια του άντρα της;

Ίσως θα καταλήγατε σε εύκολα συμπεράσματα και για μια γυναίκα που αποφασίζει να αποκαλύψει σ' έναν άγνωστο τα πιο μύχια μυστικά της έναντι αμοιβής. Όμως προσπαθήστε να αναβάλετε για λίγο τα συμπεράσματά σας, προσώρας τουλάχιστον.

Πίσω από τις πράξεις μας υπάρχουν πάντα κάποιοι λόγοι. Ακόμα κι αν κρύβουμε την αιτία από εκείνους που πιστεύουν ότι μας γνωρίζουν καλά. Ακόμα κι αν οι αιτίες είναι τόσο βαθιά θαμμένες, ώστε να μην τις αναγνωρίζουμε ούτε εμείς οι ίδιοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου

ΠΟΛΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΠΙΘΥΜΟΥΝ να δίνουν μια ορισμένη εντύπωση στον κόσμο. Η δουλειά μου είναι να δημιουργώ αυτές τις μεταμορφώσεις μέσα στα σαράντα πέντε λεπτά που διαρκεί το κάθε ραντεβού.

Όταν έχω ολοκληρώσει το έργο μου, οι πελάτισσές μου δείχνουν διαφορετικές. Ενισχύεται η αυτοπεποίθησή τους, γίνονται πιο λαμπερές –ίσως και λίγο πιο ευτυχισμένες.

Όμως η αλλαγή που προσφέρω είναι προσωρινή. Οι άνθρωποι ανακτούν πάντοτε την προηγούμενη εικόνα τους.

Η αληθινή αλλαγή απαιτεί κάτι περισσότερο, και τα εργαλεία που έχω στη διάθεσή μου δεν επαρκούν.

Είναι έξι παρά είκοσι, Παρασκευή απόγευμα. Ώρα αιχμής. Είναι επίσης η ώρα που πολλές γυναίκες θέλουν να δείχνουν όσο το δυνατόν πιο όμορφες, οπότε αφιερώνω πάντα αυτή την ώρα στη δουλειά.

Όταν ανοίγουν οι πόρτες στη στάση Άστορ Πλέις, είμαι η πρώτη που βγαίνει, με το δεξιό μπράτσο μου μουνδιασμένο από το βάρος της μαύρης βαλίτσας του μακιγιάζ, όπως πάντα στο τέλος μιας ατελείωτης μέρας.

Φέρνω το βαλιτσάκι πίσω μου, ώστε να χωρέσω στη στενή διόδο –είναι η πέμπτη φορά που διασχίζω σήμερα τις περιστροφικές πύλες εισόδου του μετρό, και οι κινήσεις μου γίνονται αυτόματα–κι ανεβαίνω βιαστικά τη σκάλα.

Όταν φτάνω στον δρόμο, βγάζω από την τσέπη του δερμάτινου τζάκετ μου το τηλέφωνό μου. Πιέζω απαλά την οθόνη για να εμφανιστεί το πρόγραμμα της μέρας, το οποίο ενημερώνεται διαρκώς από την BeautyBuzz. Ανακοινώνω τις ώρες που μπορώ να δουλέψω, και η εταιρεία μου στέλνει γραπτά τα ραντεβού μου.

Το τελευταίο ραντεβού για σήμερα είναι στη διασταύρωση της Όγδοης Οδού με τη Γιουνιβέρσιτι Πλέις. Πρόκειται για δύο πελάτισσες, άρα είναι διπλό –θα διαρκέσει ενενήντα λεπτά. Έχω τη διεύθυνση, τα ονόματα και τον τηλεφωνικό αριθμό στον οποίο μπορώ να επικοινωνήσω μαζί τους. Όμως δεν έχω ιδέα ποιον θα συναντήσω όταν χτυπήσω την πόρτα.

Παρ' όλα αυτά, δεν φοβάμαι τους αγνώστους. Έχω μάθει ότι τα οικεία πρόσωπα ενδέχεται να σου προκαλέσουν πολύ μεγαλύτερο κακό.

Απομνημονεύω την ακριβή διεύθυνση και κατόπιν κατηφορίζω τον δρόμο, παρακάμπτοντας τα σκουπίδια που έχουν σκορπίσει ολόγυρα από έναν αναποδογυρισμένο σκουπιδοτενεκέ. Ένας καταστηματάρχης κατεβάζει το ρολό ασφαλείας μπροστά στην πρόσωση του μαγαζιού του. Το ρολό τραντάζεται μ' έναν δυνατό μεταλλικό κρότο. Τρεις φοιτητές, με το σακίδιο ριγμένο πάνω από τον ώμο, σπρώχνονται μεταξύ τους παιδιαρίζοντας καθώς περνάω δίπλα τους.

Βρίσκομαι δύο τετράγωνα μακριά από τον προορισμό μου, όταν χτυπάει το κινητό μου. Βλέπω στην αναγνώριση κλήσης ότι είναι η μαμά μου.

Το αφήνω να χτυπήσει μία φορά κοιτώντας τη μικρή στρογγυλή φωτογραφία της χαμογελαστής μητέρας μου.

Αφού θα τη δω σε πέντε μέρες, όταν γυρίσω σπίτι για τη γιορτή των Ευχαριστιών, λέω μέσα μου.

Όμως δεν μπορώ να την αγνοήσω.

Η ενοχή αποτελεί μονίμως το βαρύτερο φορτίο μου.

«Γεια σου, μαμά. Όλα καλά;» ρωτάω.

«Όλα είναι μια χαρά, γλυκιά μου. Απλώς πήρα να δω πώς είσαι.»

Μπορώ να τη φανταστώ στην κουζίνα του πατρικού μου σπιτιού στα προάστια της Φιλαδέλφειας, όπου μεγάλωσα. Ανακατεύει τη σάλτσα στο μάτι της κουζίνας –τρώνε νωρίς, και το μενού της Παρασκευής είναι πάντοτε ψητό στη γάστρα με πατάτες πουρέ– και κατόπιν ανοίγει τον φελλό μιας μπουκάλας Ζινφαντέλ για να σερβίρει το ένα και μοναδικό ποτήρι που επιτρέπει στον εαυτό της τα Σαββατοκύριακα.

Στο παραθυράκι πάνω από τον νεροχύτη κρέμονται κίτρινες κουρτίνες, και στο χερούλι του φούρνου βρίσκεται κρεμασμένη μια πετσέτα των πιάτων, με τη φράση *Πήγαινε απλώς με τα νερά του* πάνω από την εικόνα ενός πλάστη. Η εμπριμέ ταπετσαρία του τοίχου έχει αρχίσει να ξεκολλάει στις ενώσεις, ενώ στη βάση του ψυγείου υπάρχει ένα βαθούλωμα στο σημείο όπου ο πατέρας μου το κλότσησε όταν οι Eagles έχασαν στα πλείοφ.

Όταν ο μπαμπάς μου επιστρέφει από τη δουλειά του –πουλάει ασφάλειες–, θα βρει το φαγητό έτοιμο. Η μητέρα θα τον υποδεχτεί μ’ ένα πεταχτό φιλί. Θα φωνάξουν την αδερφή μου, την Μπέκι, να έρθει στο τραπέζι και θα τη βοηθήσουν να κόψει το κρέας της.

«Σήμερα το πρωί η Μπέκι κούμπωσε το φερμουάρ του τζάκετ της», αναγγέλλει η μητέρα μου. «Χωρίς βοήθεια.»

Η Μπέκι είναι είκοσι δύο ετών, έξι χρόνια μικρότερή μου.
«Καταπληκτικό», λέω.

Είναι φορές που εύχομαι να ζούσα πιο κοντά, ώστε να μπορώ να βοηθάω τους γονείς μου. Άλλες φορές, πάλι, ντρέπομαι για την ανακούφιση που μου προκαλεί το γεγονός ότι ζω μακριά τους.

«Να σε πάρω λίγο αργότερα;» συνεχίζω. «Έχω δουλειά και τρέχω να προλάβω.»

«Ω, ανέλαβες κι άλλη παράσταση;»

Διστάζω. Η φωνή της μαμάς ακούγεται τώρα πιο ζωντανή.

Δεν μπορώ να της φανερώσω την αλήθεια, γι’ αυτό της ξεφουρνίζω: «Ναι, πρόκειται για μικρή παραγωγή. Το πιθανότερο είναι ότι δεν θα πάρει μεγάλη δημοσιότητα. Όμως το μακιγιάζ είναι πραγματικά ιδιαίτερο, αντισυμβατικό.»

«Είμαι πολύ περήφανη για σένα», λέει η μαμά. «Ανυπομονώ να μου τα πεις όλα την επόμενη εβδομάδα.»

Διαισθάνομαι ότι θέλει να προσθέσει κάτι ακόμα, αλλά, παρόλο που δεν έχω φτάσει στον προορισμό μου –στα φοιτητικά διαμερίσματα του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης–, βιάζομαι να κλείσω το τηλέφωνο.

«Φίλησέ μου την Μπέκι. Σ' αγαπάω.»

Οι κανόνες μου όσον αφορά τη δουλειά μου έχουν τεθεί σ' εφαρμογή πριν ακόμα φτάσω στο εκάστοτε ραντεβού.

Με την πρώτη ματιά που θα ρίξω στην πελάτισσα, θα κάνω μια αρχική εκτίμηση –παρατηρώ τα φρύδια που θα έδειχναν πιο όμορφα αν ήταν πιο σκούρα ή τη μύτη που με λίγη σκιά θα φανεί πιο λεπτή– ενώ ξέρω ότι την ίδια στιγμή οι πελάτισσές μου με αναμετρούν επίσης με το βλέμμα τους.

Κανόνας πρώτος: η ανεπίσημη στολή μου. Ντύνομαι στα μαύρα, για δική μου διευκόλυνση, μιας κι έτσι δεν είμαι αναγκασμένη κάθε πρωί να ψάχνω να βρω ρούχα ταιριαστά μεταξύ τους. Επιπλέον, αυτό μου δίνει ένα ανεπαίσθητο κύρος. Επιλέγω άνετα ρούχα που πλένονται στο πλυντήριο και που στις εφτά το βράδυ θα δείχνουν εξίσου φρέσκα όσο στις εφτά το πρωί.

Επειδή κάθε προσωπικό μου στοιχείο εξαφανίζεται όταν επιμελούμαι το μακιγιάζ μιας γυναίκας, τα νύχια μου είναι κοντά και γυαλιστερά, η αναπνοή μου μυρίζει μέντα και τα σγουρά μαλλιά μου είναι πιασμένα πίσω σ' έναν χαμηλό κότσο. Ποτέ δεν ξεφεύγω από αυτόν τον κανόνα.

Τρίβω τα χέρια μου με απολυμαντικό και, προτού χτυπήσω το κουδούνι του διαμερίσματος 6Δ, χώνω μια καραμέλα μέντα στο στόμα. Έχω φτάσει πέντε λεπτά νωρίτερα. Συμπεριλαμβάνεται κι αυτό στους κανόνες μου.

Ανεβαίνω με το ασανσέρ στον έκτο όροφο και, ακολουθώντας τον δυνατό ήχο της μουσικής –αναγνωρίζω το «Roar» της Κέιτι Πέρι–, διασχίζω τον διάδρομο και συναντώ τις πελάτισσές μου. Η μία φοράει μπουρνούζι, η άλλη μακό μπλούζα και μποξεράκι. Στον

αέρα πλανιέται η μυρωδιά από την πιο πρόσφατη κούρα ομορφιάς –μυρωδιά των χημικών που χρησιμοποιήθηκαν για ν' αποκτήσει ξανθιές ανταύγειες στα μαλλιά της η κοπέλα που ακούει στο όνομα Μάντι, καθώς και του βερνικιού των νυχιών που στεγνώνει στα χέρια της Τέιλορ.

«Πού θα πάτε απόψε;» ρωτάω. Ένα πάρτι έχει συνήθως πιο δυνατό φωτισμό από τα κλαμπ· ένα ραντεβού για φαγητό απαιτεί πιο ελαφρύ μακιγιάζ.

«Στο Lit», λέει η Τέιλορ.

Βλέποντας το απορημένο βλέμμα μου, προσθέτει: «Βρίσκεται στην περιοχή της κρεαταγοράς. Χθες το βράδυ ήταν εκεί ο Ντρέικ.»

«Τέλειο», λέω.

Ανοίγω δρόμο ανάμεσα στα πράγματα που είναι πεταμένα στο πάτωμα –μια ομπρέλα, ένα κουβαριασμένο γκριζο πουλόβερ, ένα σακίδιο– και κατόπιν παραμερίζω τη σακούλα με τα ποπκόρν και τα μισοάδεια κουτάκια του Red Bull, για να μπορέσω να ακουμπήσω το βαλιτσάκι μου πάνω στο τραπεζάκι. Ανοίγω το κούμπωμα, και τα πλαϊνά φύλλα ξεδιπλώνονται σαν ακορντεόν, αποκαλύπτοντας τις κασετίνες με το μακιγιάζ και τα βουρτσάκια.

«Τι είδους εικόνα θέλουμε να δημιουργήσουμε;»

Ορισμένοι επαγγελματίες της τέχνης του μακιγιάζ γεμίζουν ασφυκτικά το πρόγραμμά τους, προσπαθώντας να στριμώξουν όσο το δυνατό περισσότερους πελάτες σε μία μέρα. Εγώ φροντίζω να μου περισσεύει πάντα λίγος χρόνος, προκειμένου να κάνω μερικές ερωτήσεις. Το γεγονός ότι μια γυναίκα θέλει σμόκι άι και άβαφα χείλη δεν σημαίνει ότι μια άλλη δεν οραματίζεται κατακόκκινα χείλη και ελάχιστη μάσκαρα. Όταν χαλαρίζω μερικά λεπτά της ώρας προτού αρχίσει να μετράει ο χρόνος του ραντεβού, γλιτώνω από ενδεχόμενη καθυστέρηση στο τέλος.

Παράλληλα, ωστόσο, εμπιστεύομαι το ένστικτό μου και τις παρατηρήσεις μου. Όταν τα δύο κορίτσια μού λένε ότι θέλουν την εμφάνιση μιας σέξι σκύλας, καταλαβαίνω ότι στην πραγματικότητα θέλουν να μοιάσουν στην Τζιτζι Χαντίντ, την οποία έχει εξώ-

φυλλο το περιοδικό που είναι πεταμένο στο διθέσιο καναπεδάκι του διαμερίσματός τους.

«Τι σπουδάζετε;» ρωτάω.

«Επικοινωνία. Και οι δύο θέλουμε να ειδικευτούμε στον τομέα των δημοσίων σχέσεων.» Η Μάντι μιλάει βαριεστημένα, λες και είμαι ένας ενοχλητικός ενήλικας που τη ρωτάει τι θέλει να γίνει όταν μεγαλώσει.

«Ενδιαφέρον», σχολιάζω, σέρνοντας μια καρέκλα με όρθια πλάτη κοντά στο πιο δυνατό φως, ακριβώς κάτω από το φωτιστικό της οροφής.

Ξεκινάω με την Τέιλορ. Έχω στη διάθεσή μου σαράντα πέντε λεπτά για να δημιουργήσω την εικόνα που θέλει να δει στον καθρέφτη.

«Έχεις καταπληκτική επιδερμίδα», λέω. Ακόμα ένας από τους κανόνες μου: να εντοπίζω και να επαινώ τα δυνατά σημεία της κάθε πελάτισσας. Στην περίπτωση της Τέιλορ, δεν είναι δύσκολο.

«Ευχαριστώ», λέει δίχως να σηκώσει το βλέμμα από το κινητό της. Αρχίζει να γράφει σχόλια στο Instagram: «Δεν έχετε βαρεθεί να βλέπετε φωτογραφίες με κάπκεϊκ;» «Η Τζουλις και ο Μπράιαν είναι τόσο ερωτευμένοι που καταντάει αηδία.» «Η δύση σε εμπνέει, το καταλάβαμε... χαίρομαι που περνάς ένα συγκλονιστικό βράδυ Παρασκευής στο μπαλκόνι σου.»

Ενόσω δουλεύω, το κουβεντολόι των κοριτσιών γίνεται ένα με τους θορύβους του περιβάλλοντος, σαν το βουητό του σεσουάρ ή της κυκλοφορίας των αυτοκινήτων στην πόλη. Έχω αφοσιωθεί ολότελα στις πινελιές των διαφορετικών βάσεων με τις οποίες έχω τονίσει το περίγραμμα του σαγονιού της Τέιλορ, θέλοντας να πετύχω τον ιδανικό τόνο που θα αναδείξει το χρώμα της επιδερμίδας της, καθώς και στα δείγματα των μπρονζέ και των κοκκινωπών τόνων που συνδυάζω πάνω στο χέρι μου προκειμένου να αναδείξω τις χρυσές ανταύγειες των ματιών της.

Τη στιγμή που στρώνω το μπρόντζερ στα μάγουλά της, χτυπάει το κινητό της.

Η Τέιλορ σταματάει να πληκτρολογεί καρδιές και σηκώνει ψηλά το τηλέφωνό της. «Απόκριση αριθμού. Να απαντήσω;»

«Ναι!» λέει η Μάντι. «Ίσως είναι ο Τζάστιν.»

Η Τέιλορ ζαρώνει τη μύτη. «Ποιος απαντάει στο τηλέφωνό του Παρασκευή βράδυ; Ας αφήσει μήνυμα.»

Μερικές στιγμές αργότερα, πατάει το πλήκτρο της ανοιχτής ακρόασης και μια αντρική φωνή αντηχεί στο δωμάτιο:

«Εδώ Μπεν Κουίκ, βοηθός στο ερευνητικό πρόγραμμα “Δόκτωρ Σιλντς”. Επιβεβαιώνω το ραντεβού για αύριο Σάββατο και για μεθαύριο Κυριακή από τις οχτώ μέχρι τις δέκα το πρωί. Επαναλαμβάνω τον τόπο του ραντεβού. Χάντερ Χολ, Αίθουσα 214. Θα σας συναντήσω στον προθάλαμο και θα σας συνοδεύσω επάνω.»

Η Τέιλορ στριφογυρίζει τα μάτια με απόγνωση κι εγώ απομακρύνω το βουρτσάκι της μάσκαρα.

«Όχι γκριμάτσες, παρακαλώ», της λέω.

«Συγγνώμη. Λες να έκανα βλακεία, Μάντι; Μετά το αποψινό ξενύχτι, αύριο θα μου είναι αδύνατον να σηκωθώ νωρίς.»

«Ακύρωσέ το.»

«Ναι, ρε συ, αλλά πεντακόσια δολάρια είναι αυτά. Δυο πουλόβερ από το rag & bone, σαν να λέμε.»

Μονομιάς διασπάται η προσοχή μου· για να βγάλω πεντακόσια δολάρια, πρέπει να κλείσω δέκα ραντεβού.

«Ουφ, ξέχνα το. Δεν σκοπεύω να βάλω ξυπνητήρι για να απαντήσω σ’ ένα ηλίθιο ερωτηματολόγιο», δηλώνει η Τέιλορ.

Καλή περίπτωση, σκέφτομαι, κοιτώντας το κουβαριασμένο πουλόβερ που είναι πεταμένο σε μια γωνιά.

«Ερωτηματολόγιο;» ρωτάω αυθόρμητα.

Η Τέιλορ σηκώνει τους ώμους αδιάφορα. «Ζητάνε φοιτητές για μια ψυχιατρική έρευνα.»

Αναρωτιέμαι τι είδους ερωτήσεις περιλαμβάνει η έρευνα. Ίσως είναι κάτι σαν το τεστ προσωπικότητας Μάιερς-Μπριγκς.

Κάνω ένα βήμα πίσω και επιθεωρώ το πρόσωπο της Τέιλορ. Διαθέτει κλασική ομορφιά, με αξιοζήλευτα έντονα ζυγωματικά. Σίγουρα δεν της χρειαζόταν η σαρανταπεντάλεπτη περιποίηση.

«Εφόσον σκοπεύεις να ξενυχτήσεις, θα φτιάξω με μολύβι το περίγραμμα των χειλιών σου προτού προσθέσω λιπγκλός», λέω. «Έτσι, το χρώμα θα διαρκέσει.»

Βγάζω από το βαλιτσάκι το αγαπημένο μου λιπγκλός με τον λογότυπο BeautyBuzz στο σωληνάριο και το απλώνω στα γεμάτα χείλη της Τέιλορ. Όταν τελειώνω, η Τέιλορ σηκώνεται για να κοιταχτεί στον καθρέφτη του μπάνιου, με τη Μάντι να την ακολουθεί κατά πόδας. «Πο πο», ακούω τη φωνή της Τέιλορ. «Είναι καταπληκτική. Έλα να βγάλουμε μια σέλφι.»

«Περίμενε να μακιγιαριστώ πρώτα!»

Αρχίζω να τακτοποιώ τα καλλυντικά που χρησιμοποίησα στην Τέιλορ και σκέφτομαι τι υλικά θα χρειαστώ για το μακιγιάζ της Μάντι. Την ίδια στιγμή, παρατηρώ το τηλέφωνο που έχει παρατήσει η Τέιλορ πάνω στην καρέκλα.

Η δική μου συγκλονιστική νύχτα της Παρασκευής θα είναι να βγάλω βόλτα το μικρό μπάσταρδο τεριέ μου, τον Λίο, και να πλύνω τις βούρτσες του μακιγιάζ –αφού πρώτα πάρω το λεωφορείο για να πάω στην άλλη άκρη της πόλης, στη μικροσκοπική μου γκαρσονιέρα, στο Λόουερ Ιστ Σάιντ. Είμαι τόσο κατάκοπη, ώστε το πιθανότερο είναι να έχω πέσει για ύπνο πριν ακόμα η Τέιλορ και η Μάντι παραγγείλουν το πρώτο τους κοκτέιλ στο κλαμπ.

Κοιτάζω ξανά το τηλέφωνο.

Έπειτα ρίχνω μια κλεφτή ματιά στην πόρτα του μπάνιου. Είναι μισόκλειστη.

Στοιχηματίζω ότι η Τέιλορ δεν θα μπει καν στον κόπο να τηλεφωνήσει για να ακυρώσει το ραντεβού της.

«Πρέπει να αγοράσω την πούδρα λάμψης που χρησιμοποίησε η κοπέλα», λέει η Τέιλορ.

Πεντακόσια δολάρια θα με βοηθούσαν να πληρώσω το νοίκι μου αυτόν τον μήνα.

Ξέρω ήδη το αυριανό μου πρόγραμμα. Το πρώτο μου ραντεβού είναι για μετά τις δώδεκα το μεσημέρι.

«Θα βάλω πολύ έντονα τα μάτια μου», λέει η Μάντι. «Λες να έχει μαζί της ψεύτικες βλεφαρίδες;»

Χάντερ Χολ από τις οχτώ μέχρι τις δέκα το πρωί –αυτό το θυμάμαι. Αλλά πώς λεγόταν ο γιατρός και ο βοηθός του;

Δεν χρειάζεται καν να πάρω την απόφαση να το κάνω· τη μια στιγμή κοιτώ το τηλέφωνο και την επόμενη το κρατώ στην παλάμη μου. Δεν έχει περάσει ούτε ένα λεπτό· δεν έχει προλάβει να κλειδωθεί αυτόματα. Ακόμα κι έτσι, πρέπει να κοιτάζω την οθόνη για να βρω τα φωνητικά μηνύματα, αλλά κάτι τέτοιο σημαίνει ότι πρέπει να ξεκολλήσω τα μάτια από την πόρτα του μπάνιου.

Πατάω την οθόνη για ν' ακούσω το πιο πρόσφατο μήνυμα και κατόπιν κολλάω το τηλέφωνο στο αυτί μου.

Η πόρτα του μπάνιου ανοίγει και η Μάντι είναι έτοιμη να βγει. Κάνω μεταβολή, με την καρδιά μου να πάει να σπάσει. Δεν θα μπορέσω να επιστρέψω το τηλέφωνο στη θέση του χωρίς να με δει.

Μπεν Κουίκ.

Θα πω ότι έπεσε από την καρέκλα, σκέφτομαι ξέφρενα. Θα πω στην Τέιλορ ότι το σήκωσα.

«Μάντι, στάσου!»

Βοηθός στο ερευνητικό πρόγραμμα «Δόκτωρ Σιλντς»... από τις οχτώ μέχρι τις δέκα το πρωί...

«Να της πω να δοκιμάσει ένα πιο σκούρο κραγιόν;»

Ελα, σκέφτομαι, λες κι έτσι θα ακουστεί γρηγορότερα το μήνυμα.

Χάντερ Χολ, Αίθουσα 214.

«Ίσως», απαντάει η Μάντι.

Θα σας συναντήσω στον προ...

Κλείνω και ρίχνω το κινητό ξανά στην καρέκλα, τη στιγμή που η Τέιλορ επιστρέφει στο δωμάτιο.

Άραγε το είχε αφήσει με την οθόνη προς τα πάνω ή προς τα κάτω; Τώρα πια είναι αργά για να το θυμηθώ, η Τέιλορ βρίσκεται ήδη δίπλα μου.

Κοιτάζει το τηλέφωνό της και το στομάχι μου σφίγγεται. Τα θαλάσσωσα. Θυμάμαι ξαφνικά ότι το είχε αφήσει με την οθόνη προς τα κάτω. Δεν το τοποθέτησα σωστά.

Καταπίνω με δυσκολία, προσπαθώντας να επινοήσω μια δικαιολογία.

«Λοιπόν», λέει.

Σηκώνω με δυσκολία το βλέμμα μου και αντικρίζω το δικό της.

«Μου αρέσει. Αλλά μήπως γίνεται να δοκιμάσουμε ένα πιο σκούρο λιπγκλός;»

Θρονιάζεται ξανά στην καρέκλα κι εγώ ξεφυσάω αργά με ανακούφιση.

Βάφω τα χείλη της δύο φορές –πρώτα τούς δίνω τον τόνο του μούρου και κατόπιν επαναφέρω την αρχική απόχρωση, προσπαθώντας συγχρόνως να κρατάω τον δεξιό αγκώνα μου με την αριστερή παλάμη, επειδή το χέρι μου τρέμει και φοβάμαι μήπως χαλάσω το περίγραμμα– και όταν τελειώνω πλέον, ο παλμός μου έχει ξαναβρεί τον φυσιολογικό ρυθμό του.

Τα κορίτσια με αποχαιρετούν μ' ένα αδιάφορο «ευχαριστώ» αντί για φιλοδώρημα. Καθώς απομακρύνομαι, η απόφασή μου έχει επιβεβαιωθεί.

Ρυθμίζω το ξυπνητήρι του κινητού μου για τις 7:15 το πρωί.

Σάββατο 17 Νοεμβρίου

Το επόμενο πρωί, επανεξετάζω προσεκτικά το σχέδιό μου.

Μερικές φορές μια αυθόρμητη απόφαση μπορεί να αλλάξει την πορεία της ζωής σου.

Δεν θέλω να μου ξανασυμβεί κάτι τέτοιο.

Περιμένω έξω από το Χάντερ Χολ, ρίχνοντας κλεφτές ματιές προς την κατεύθυνση όπου βρίσκεται το διαμέρισμα της Τέιλορ. Έχει συννεφιά και μια γκριζα αχλή σκεπάζει την πόλη. Προς στιγμήν βλέπω μια άλλη νέα γυναίκα να πλησιάζει βιαστικά προς την πλευρά μου και νομίζω ότι είναι αυτή. Όμως δεν είναι παρά μια γυναίκα που έχει βγει για τρέξιμο. Στις οχτώ και πέντε, καθώς είναι φανερό πια ότι η Τέιλορ συνέχισε τον ύπνο της, μπαίνω στον προθάλαμο και βλέπω έναν άντρα με χακί παντελόνι και μπλε πουκάμισο ο οποίος κοιτάζει το ρολόι του.

«Συγγνώμη για την καθυστέρηση!» φωνάζω.

«Τέιλορ;» λέει εκείνος. «Είμαι ο Μπεν Κουίκ.»

Είχα πέσει μέσα στην πρόβλεψή μου ότι η Τέιλορ δεν θα τηλεφωνούσε για να ακυρώσει το ραντεβού.

«Η Τέιλορ είναι άρρωστη, γι' αυτό μου ζήτησε να έρθω στη θέση της για το ερωτηματολόγιο. Ονομάζομαι Τζέσικα. Τζέσικα Φάρις.»

«Α.» Ο Μπεν ανοιγοκλείνει τα μάτια. Με επιθεωρεί από την κορυφή ως τα νύχια με μεγαλύτερη προσοχή.

Έχω αντικαταστήσει τις μπότες που μου φτάνουν ως τον αστράγαλο με ψηλά μποτάκια Converse κι έχω ρίξει στον ώμο ένα μαύρο νάιλον σακίδιο. Σκέφτηκα ότι δεν θα έβλαπτε αν έμοιαζα με φοιτήτρια.

«Περιμένεις ένα λεπτό;» μου λέει τέλος. «Πρέπει να ενημερωθούν οι υπεύθυνοι.»

«Φυσικά.» Προσπαθώ να μιμηθώ τον ελαφρά βαριεστημένο τόνο με τον οποίο μιλούσε η Τέιλορ χθες το βράδυ.

Στη χειρότερη περίπτωση θα μου πει ότι δεν μπορώ να λάβω μέρος, υπενθυμίζω στον εαυτό μου. Σπουδαία τα λάχανα: θα αγοράσω ένα μπέιγκελ και θα βγάλω τον Λίο έναν μεγάλο περίπατο.

Ο Μπεν πηγαίνει λίγο παράμερα και βγάζει το κινητό του. Θέλω ν' ακούσω τι λέει, αλλά μιλάει πολύ σιγανά.

Έπειτα επιστρέφει κοντά μου. «Πόσων ετών είσαι;»

«Είκοσι οχτώ», απαντάω με ειλικρίνεια.

Ρίχνω μια λοξή ματιά στην είσοδο για να σιγουρευτώ ότι δεν θα εμφανιστεί η Τέιλορ την τελευταία στιγμή.

«Μένεις στη Νέα Υόρκη;» ρωτάει ο Μπεν.

Κουνάω καταφατικά το κεφάλι.

Ο Μπεν έχει ακόμα δύο ερωτήσεις για μένα: «Σε ποια άλλα μέρη έχεις ζήσει; Έχεις μείνει ποτέ στο εξωτερικό;»

Κουνάω το κεφάλι δεξιά αριστερά. «Μόνο στην Πενσιλβάνια. Εκεί μεγάλωσα.»

«Εντάξει», λέει ο Μπεν και βάζει ξανά το κινητό στην τσέπη. «Με πληροφορούν ότι μπορείς να λάβεις μέρος στην έρευνα.

Πρώτα, θέλω να μου δώσεις τα στοιχεία σου και τη διεύθυνσή σου. Μπορώ να δω κάποια ταυτότητα;»

Κατεβάζω το σακίδιο από τον ώμο και ψάχνω στο εσωτερικό του να βρω το πορτοφόλι μου. Του δίνω το δίπλωμα οδήγησης.

Εκείνος το φωτογραφίζει και μετά σημειώνει τα υπόλοιπα στοιχεία μου. «Αν έχεις λογαριασμό στο Venmo, μπορώ να στείλω αύριο την αμοιβή σου χρησιμοποιώντας την εφαρμογή.»

«Έχω», του λέω. «Η Τέιλορ μου είπε ότι είναι πεντακόσια δολάρια, σωστά;»

Εκείνος κατανεύει. «Θα στείλω τα στοιχεία για επεξεργασία και κατόπιν θα σε οδηγήσω επάνω, στην αίθουσα.»

Είναι δυνατόν να είναι τόσο απλό;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Σάββατο 17 Νοεμβρίου

ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΤΟ ΑΤΟΜΟ που περιμέναμε να παρουσιαστεί σήμερα το πρωί.

Παρ' όλα αυτά, πληροίς τα δημογραφικά κριτήρια της μελέτης και, για να μην πάει χαμένη η θέση, ο βοηθός μου ο Μπεν σε συνοδεύει στην Αίθουσα 214. Ο χώρος διεξαγωγής του τεστ είναι μια μεγάλη μακρόστενη αίθουσα με πολλά παράθυρα στη σειρά που βλέπουν στα ανατολικά. Υπάρχουν τρεις σειρές τραπέζια και καρέκλες κατά μήκος του γυαλιστερού πλαστικού δαπέδου. Στο μπροστινό μέρος υπάρχει ένας διαδραστικός πίνακας με κενή οθόνη. Στον πίσω τοίχο, ψηλά, βρίσκεται ένα παλιομοδίτικο στρογγυλό ρολόι. Θα μπορούσε να είναι η τάξη ενός κολεγίου σε μια οποιαδήποτε πόλη.

Με μία διαφορά: Είσαι το μοναδικό πρόσωπο εδώ μέσα.

Ο χώρος αυτός έχει επιλεγεί επειδή δεν διαθέτει τίποτα που θα μπορούσε να σου αποσπάσει την προσοχή, γεγονός που θα σε βοηθήσει να συγκεντρωθείς στο έργο σου.

Ο Μπεν σου εξηγεί ότι τις οδηγίες θα τις βρεις στον υπολογιστή που σου παρέχουμε. Έπειτα κλείνει την πόρτα.

Στην αίθουσα απλώνεται σιγή.

Ένας φορητός υπολογιστής σε περιμένει στην πρώτη σειρά. Είναι ανοιχτός. Τα βήματά σου αντηχούν στο δάπεδο καθώς κατευθύνεσαι προς τα εκεί.

Κάθεσαι στη θέση σου, τραβάς την καρέκλα προς το τραπέζι. Τα μεταλλικά πόδια της καρέκλας σέρνονται με θόρυβο στο πλαστικό δάπεδο.

Στην οθόνη εμφανίζεται ένα μήνυμα:

Υποκείμενο Νούμερο 52: Σε ευχαριστούμε για τη συμμετοχή σου στο ερευνητικό πρόγραμμα «Δόκτωρ Σιλντς» με θέμα τις ηθικές αξίες και την ηθική. Με τη συμμετοχή σου στην παρούσα έρευνα, αποδέχεσαι τους όρους τήρησης του απορρήτου. Απαγορεύεται ρητά να μιλήσεις σε άλλους για την έρευνα και για το περιεχόμενό της.

Δεν υπάρχουν σωστές ή λανθασμένες απαντήσεις. Σημασία έχει να είσαι ειλικρινής και να δίνεις την πρώτη απάντηση που σου έρχεται αυθόρμητα στο μυαλό. Οι εξηγήσεις σου θα πρέπει να είναι διεξοδικές. Δεν επιτρέπεται να περάσεις στην επόμενη ερώτηση προτού ολοκληρωθεί η απάντηση στην προηγούμενη.

Πέντε λεπτά πριν από το πέρας των δύο ωρών θα υπάρξει σχετική ενημέρωση.

Όταν είσαι έτοιμη να ξεκινήσεις, πάτησε το πλήκτρο *Enter*.

Έχεις καμιά ιδέα τι να περιμένεις;

Πλησιάζεις το δάχτυλο στο πλήκτρο *Enter*, αλλά δεν το αγγίζεις. Το χέρι σου μένει μετέωρο πάνω από το πληκτρολόγιο. Δεν είσαι η μόνη που εκδηλώνει μια τέτοια διστακτικότητα. Ορισμένες από τις πενήντα κοπέλες που έλαβαν μέρος στην έρευνα πριν από εσένα εκδήλωσαν τις ίδιες αμφιβολίες, άλλες λιγότερο άλλες περισσότερο.

Είναι αρκετά τρομακτικό να έρχεσαι σ' επαφή με κομμάτια του εαυτού σου που δεν επιθυμείς να παραδεχτείς ότι υφίστανται.

Τέλος, πατάς το πλήκτρο.

Περιμένεις, παρατηρώντας τον κέρσορα που αναβοσβήνει. Τα μελιά μάτια σου έχουν ανοίξει διάπλατα.

Όταν η πρώτη ερώτηση εμφανίζεται στην οθόνη, ζαρώνεις φοβισμένη.

Ίσως νιώθεις παράξενα επειδή κάποιος σκαλίζει τα εσώψυχά σου μέσα σε ένα τόσο αποστειρωμένο περιβάλλον, χωρίς να σου αποκαλύπτει για ποιον λόγο οι πληροφορίες θεωρούνται τόσο σημαντικές. Είναι φυσικό να θέλεις να αποφύγεις αισθήματα που σε κάνουν να νιώθεις ευάλωτη, αλλά θα χρειαστεί να αφηθείς σ' αυτή τη διαδικασία, προκειμένου να στεφθεί με επιτυχία η έρευνά μας.

Να θυμάσαι τους κανόνες: Να είσαι ανοιχτή και ειλικρινής. Μην κλείνεις στον εαυτό σου εξαιτίας της αμηχανίας ή του πόνου που προκαλούν οι ερωτήσεις.

Αν αυτή η εναρκτήρια ερώτηση, που είναι σχετικά ήπια, σε αναστατώνει, τότε ίσως ανήκεις στην κατηγορία των γυναικών που θα εγκαταλείψουν την έρευνα. Ορισμένες από τις ερωτώμενες δεν επιστρέφουν στην αίθουσα. Το παρόν ερωτηματολόγιο δεν είναι για όλους.

Συνεχίζεις να κοιτάζεις την ερώτηση.

Ίσως το ένστικτό σου σε ωθεί να τα παρατήσεις προτού καν ξεκινήσεις.

Δεν θα ήσουν η πρώτη.

Όμως εσύ τοποθετείς ξανά τα χέρια πάνω από το πληκτρολόγιο και αρχίζεις να πληκτρολογείς.

**Ζητούνται γυναίκες από 18 έως 32 ετών
για να συμμετάσχουν σε έρευνα
έναντι γενναιόδωρης αμοιβής.
Θα διασφαλιστεί η ανωνυμία των συμμετεχόντων.**

Η Τζέσικα Φάρις δηλώνει συμμετοχή. Στην αρχή οι ερωτήσεις είναι τυπικές. Σύντομα όμως γίνονται προσωπικές και χειριστικές, μέχρι που η Τζέσικα ασφυκτιά και δεν μπορεί να ξεχωρίσει τι είναι πραγματικότητα και τι μέρος του πειράματος.

1η ερώτηση: Θα μπορούσες να πεις ψέματα χωρίς να νιώσεις ενοχή;

2η ερώτηση: Έχεις πληγώσει ποτέ βαθιά κάποιον που αγαπάς;

3η ερώτηση: Μπορεί ένα έγκλημα να μείνει ατιμώρητο;

«Σε αφήνει άναυδο.
Αξέχαστο. Σοκαριστικό.»
-Publishers Weekly

«Αληθινά
αριστοτεχνικό.»
-Karin Slaughter

#1 NEW YORK TIMES BEST SELLER

Περισσότερες από 40.000 κριτικές 4* και 5* στο Goodreads